

En Hüzünlü Kalp Olmayı Şeref Bilirim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2018

Yerleşik duygulardan muafım bu gece ve ömrün her satır aralığında sen varsın biraz daha ve hep: aslında olması gerekeni sona saklamışım ve fark ettiğim islah olmamış yetim kalbin mahşer yeri kalabalığından soyutlandığım ki ait olduğum yere daha yeni sığındım.

Öykündüğüm hiçbir mutluluk yok inan ki ve ait olmamı gerektirecek tek hücre bile yok oysaki kendimi bir hücreye hapsolmuş hissettiğim zamanlardan gelmekteyim.

Yorgun kıtaları var kayıp zihnimin bir de atlas yorganı var yalnızlığımın. Vardı, demek isterdim lakin yalnızlığım pek bir boyutsuz üstelik dert de değil hani ne de olsa gönlümün suru bir hışım aşkla doldurdum kalan her bir boşluğu.

Gönül dostu bildiğim kimler geçti bu yorgun dimağımdan sonramı tehir ettiğim bir de öncemi yok saydığım.

An'ımda saklı dualarımdasın yine de yetmez seni sana anlatmaya ama yüce Rabbim bildikten sonra asla sorgulamıyorum da hayati, demeyi çok yeni öğrendim.

Senlik duygulardan çıkıp...

Benlik hicranımla kavrulduğum...

Biz olmak neymiş, sormak bile gelmez iken aklıma...

Üç noktalı yalnızlığımda hep seyrindeyim hayatın ve ölümü teğet geçen düşlerimden de artık sorumlu değilim.

Bazen bir heceye düşüyor yolum aslında sen düşüyorsun her heceye ve açıyorum boş sayfayı derken damlıyorum derken damıtıyorum düşüncelerimi derken sağaltıyorum acılarımı hep de sormadığın ama hep de anlattığım; hep dinlediğin bazen susup bazen kızgınlığını gizleyemediğin...

Sorup soracağım ne kaldı ki?

Sormayı unuttum dünden beri aslında kendimi unuttum senden beri.

Seni unutmayı ise denedim belki bir maruzattı belki yanılğı belki'lerimi böldüm geceyle; geceyi böldüm

dirhem dirhem; sonrama öyküen bir sancı ile hemhal oldum ve öfkemi dindiren idi merhameti Yaraticının ve ben akıl oyunlarında kendimce s/aklandığım ve unuttuğum aslında acılarımı uyutup öldürdüğüm.

Bir mizansende buluştuk belki de ya da yaftalan ne hikmetse bana muratlarımı sunan hatta gerçekleşme ihtimali ile sadece sevip dualarıma yığdığım gönül hutbem: Allah katında neye denk düşüyorsam bil ki; sensiz geçen zamanın artığı bir ömürdür ben hala damarlarıma sevgiyi ve sözcükleri pompalarken.

Hazin midir ömür yoksa yetim midir varlığım?

Neyin derdindeyse eşrafım edindiğim ile edilgen bir file denk düşünüyorum madem, ben de matemimi büyütür sevgiyi çoğaltırım ve Hakkın nazarında en hüzünlü kalp olmayı da şeref bilirim.

Günlük kaygılardan uzağım artık sanırım bataklığa saplanan hayallerimi kurtarmayı başardım ve yavaş yavaş büyümeyi de.

Kaknem sıfatlara düştükçe zalimin yolu pek bir muteber sanıyorlar pay ettikleri nefreti hele ki yüreklerindeki siyahlık yüzlerine yansıdıkça daha bir sever oldum aynaları lakin bildiğin aynalardan değil yine Hak nezdinde bazen bir tufan bazense Kuran surelerinden mırıldandığım hem de aşkın verdiği şevk ile kendimi sana ve O'na daha da yaklaşıırken bulduğum.

Bilemezsin zira bilmene asla izin vermem.

Sevemezsin de benim gibi zira sevmekle mesul olduğun başka insanlar var lakin sevdiğimiz ortak varlık sadece ve yine Allah'ın rahmetine ve enginliğine sığınıp Allah dostu olduğumuz gerçeği gerisi sadece benle kalbim arasında.

Dediğim dedik bir insan olmayı zaten beceremedim zira dediğim hiçbir şeyi ispatlama gücü bulamadım kendimde bu yüzden sessizliğimle ve yalnızlığımın avunuyorum aslında avuttuğum kadar da avurtlarımda çökkün yılların izi var, demekten imtina ediyorum hele ki çocuktan farkım yok iken belli ki bu, görünüşüme de yansıyor ve yaşsız olmayı becerdim de.

Yasıma da kimse laf etmesin hani yoksa ben ben'i yaratamazdım elbette Allah'ın bahşettiği bir ben ve benim de içimde saklı tuttuğum ben'e erişmem... kolay olmadı inan ki ama zoru seven bir insansan pek de dert değil buna gücün yeter yetmez zaten İlahi Gücün yardımıyla aştığım sayısız engelden sadece biri.

Denmeyecek ne varsa söylemiş olabilirim belki de rotamı kaybetmemek adına idi bunca kızgınlığım derken rotamı sabit kılmayı başardım ve gördüm ki; pek bir gereksizmiş bunca söyleme tanıklığım ve ev

sahipliği yapmış olmam elbette olan sana oldu ya da diğer insanlara ne de olsa söylenmedik tek cümlem kalmamıştı lakin bu bir kurgu olmadı asla yine de aklımı kurcalayan ne ise hayli yordu beni ve çevremdekileri de.

Aklımın ermediği bir dünya yine de akıl oyunlarından nasıplendiğim kadarı ile kendime yetmeyi öğrendim işte bu yüzden haricimdekilere yetip yetmeme konusunda artık endişe duymuyorum hele ki insanlık yetinmeyi ve sevmeyi iyice boşlamışken.

Gönül borcum var kâinata.

Aklımın titrek iplerinde kuklalar var ve her biri geçen zamanın örtüsünü kaldırdığım içimdeki diğer ben'ler.

Şimdiyle iştiğalim ama öncemi de mühürlemedim.

Bazen açıyorum kara kaplı defteri bazense pembeler konduruyorum satırlara derken şiirler boca ediyorum ve emir verdiğim zihnimle aşmam gereken yolları ve engelleri aşıyorum yine yazarak ve yine severek ve en çok da seni ama Allah'tan sonra.

Saklı tuttuğum sadece iyi niyetim ve bir de içimdeki mızımız çocuk gerçi kirli elleri ile her sayfaya lekeler bırakıyor ama silgimle temizleyebilmekteyim o kirli sayfayı üstelik koparmadan üstelik incitmeden zaten alnının pür-ü pak olduğunu söylemeye gerek var mı?

Sevgi kompartımandayım ki bir ömürlük yolculuğumun devamı yalnızca farklı bu sefer yüreğimin seferi.

Her gittiđim yere seni de götürüyorum ve kalemimi.

Kalem sensiz olmuyor; sen ise kalemsiz.

Ben zaten hiçim siz ikiniz olmadan.

Tebessüm ettiđini hissediyorum ve sadece diliyorum ki; bu tebessümün asla solmasın.

Hayat sonlansa da ansızın...

Sızım geçmese de bir ömür...

Sevmekten kimse muaf tutamaz beni hem sevdiğim kadar çocuğum; çocuk olduğum kadar da sevgi dolu ve kelimelerin gücüne inanıyorum aslımı serdiğim yine aslıma erdiğim aslında doğduğum günkü kadar

umut ve hayat dolu.

Kendine iyi bak.